

Emporion

SUMARI

Pròxima festa vigatana. — Los sastres de Torroella en visperas de «Festa Major», per Maríñ Gimeno Massaguer. — Gegants, cavallets i xurros, per Pere Castells. — La nostra Costa Brava, per Joan Lloret. — D'Agricultura, per P. Sabriá. — Notícies

PERE PUJOL

RECADER DIARI A BARCELONA

ENCÀRRECS

TORROELLA, Carrer Pere Rigau, Núm. 19 (abans Porta Nova)

BARCELONA, Plaça de les Olles, Núm. 9. - Telèfon, 20.558

ANTIGA I ACREDITADA CONFITERIA

BATLLE

Casa fundada en 1880.

Dolços variadíssims, Bombons, Caramels, Cap-
ses de luxe, Conserves, Vins i Licors de les
millors marques

Diverses especialitats exclusives d'aquesta casa

Comerç TORROELLA DE MONTGRÍ

-: TINTORERIA :-

E. MONTROIG

-: Rentats en sec :-

Encàrrecs i dolcs a les 6 hores d'entrega

-: Plisats a màquina :-

Taller: PRIMITIU ARTIGUES

Despatx- AVINGUDA DE LA REPÚBLICA

TORROELLA DE MONTGRÍ

FUMADORS...!

Fumeu sempre el paper català

CARLETS

Fabricat per

F. RIUS

de

OLOT

BANC DE PALAFRUGELL

Capital 2.000.000 de pessetes. Reserva 525.000 pessetes.

Casa Central: PALAFRUGELL

Sucursals: SANT FELIU DE GUIXOLS, LA BISBAL i TOR-
ROELLA DE MONTGRÍ.

COMPRA I VENDA DE VALORS, DESCOMPTES, MONEDES ESTRANGERES,
IMPOSICIONS I COMPTES CORRENTS.

Llibretes d'Estalvi. - Imposicions des de 5 pessetes.

Emporion

PERIODIC QUINZENAL

ANY II
SEGONA
EPOCA

Torroella de Montgrí, 10 de setembre de 1933.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Torroella, un any	5 pessetes
Fora, un any	5'50 "
Estranger, un any	6'50 "

Núm. 235

Pròxima Festa Vigatana

El primer diumenge del mes entrant rebrem la vista d'un nombrós grup de vigatans, els quals, ultra testimoniar una vegada més l'afecte que senten per les nostres coses, venen a tornar la visita que els torroellencs van fer-los el mes passat.

Amb motiu d'aquesta excursió col·lectiva s'organitzen diversos actes en honor dels visitants, entre els quals destaca una solemne i extraordinària vetllada, que tindrà lloc en el *Cinema Montgrí*, a càrrec de la celebrada *Companyia Subirana*, guanyadora d'una de les primeres qualificacions en el Concurs Teatral d'Amateurs de Catalunya i de la notabilíssima orquestra «de camera» dirigida pel distingit professor Rafel Subirachs.

Dita orquestra, dedicada exclusivament al conreu de la música simfònica, actuarà a Torroella—com la *Companyia Subirana*—desinteressadament, en atenció a l'hospitalitat que els nostres veïns i autoritats dispensen als xamosos infants de la Colònia escolar vigatana.

No dubtem, doncs, que Torroella sabrà respondre a aquesta prova de consideració i d'apreci acudint en massa a la vetllada que els artistes vigatans ens ofereixen.

El proper número d'*Emporion* donarà més detalls d'aquesta festa de germanor vigatana-torroellenca.

Entretant publiquem avui la primera llista dels ciutadans torroellencs que patrocinen aquesta festa, llista que completarem en el número següent: Pere Blasi, Lluís Pujol, Josep Marull, Francesc Mas, Joan Vilà, Josep Garriga, Joan Tauler, Josep Rubau, Pere Negra, Josep Castells, Eduard Viñas, Josep Vert Planas, Joan Matas, Celestí Ferrer, Salvador Llorer, Santiago Bou, Teodor Carreras, Joan Vilella, Pere Busquets, Francesc Batlle, Joan Fontquerna, Miquel Cristòfol, Josep M.ª Tauler, Josep Sabrià, Rafel Bou, Vicens Mur, Basili Serra, Marià Comas, Marian Vicens, Genís García, Llàmbert Presas, M. Mir, Pere Avellana, Lluís Baraller, Josep Adroher, Josep Geli, Josep Casas.

LOS SASTRES DE TORROELLA EN VISPERAS DE "FESTA MAJOR"

Parece que era ayer..... Esta frase tiene la fuerza del taladro que va dando vueltas en la mente salvando lagunas de tiempo y de distancia ya para siempre idos. Parece que era ayer... y a medida que avanzamos en años, por el camino siempre empinado de la vida con el compás del péndulo del reloj que nos hace marcar el paso, con más frecuencia nos preguntamos: Parece que era ayer..... Y no hay duda: que parece que era ayer: no nos engañamos; pero la realidad es muy otra. El blanco que tratamos de hacer puntería en la memoria, ha quedado muy lejos, y, sólo nos queda la ilusión que, en forma imprecisa es como una nubecilla desafiada que navega en el cielo opaco de nuestro recuerdo. Quiérase o no, este chabacano, parece que era ayer, nos plantea siempre a grandes rasgos, el balance de nuestra existencia con su *debe* y *haber* con una línea divisoria, que no permite lugar a dudas, que va del hoy, al ayer infinito, que, se nos ha escapado de las manos, con el asombro con que se escurre la angui a viscosa de entre los dedos.

Esta frase es el monumento funerario de nuestro piadoso pasado, y que por ventura, tenemos el privilegio de disfrutar en vida.

Nos hemos desviado del asunto, queríamos recordar un rasgo atrayente de Torroella, y sin darnos cuenta, nos dirigimos por un camino un tanto tortuoso. Volvamos atrás. Queríamos empezar diciendo que, parece que era ayer, —nos referimos casi a cuarenta años atrás— que Torroella ofrecía un espectáculo grato en

visperas de nuestra Fiesta Mayor de «Sant Genís», en que sastres y sastresas daban la nota de juventud simpática que trabaja y canta en las aceras de la calle, con el optimismo laborioso de la gente de nuestra tierra. Muy temprano, a la mañana, cuando el sol apenas es una leve caricia en verano, los sastres y sastresas sacando sus bártulos de trabajo, se instalaban cómodamente en la parte que da la sombra de la calle, y, encimando una pierna sobre otra empezaban la labor. Chalecos, pantalones, mangas, americanas, pasaban por las máquinas de coser y por arriba de las rodillas de los sastres i sastresas con la agilidad de la rueda de los «caballitos» en día de Fiesta Mayor. El brazo de cada sastresa era una lanzadera de puntos, graciosa, que hacía un semicírculo en el aire en cada puntada que daba. El ritmo del trabajo, fuerte y elástico, se hacía monótono. Entonces surgían los cantos que empezaban bajito al principio, para ser tatarados luego por alguno de los «fadrins» que se pasaban en ristre todas las canciones de aquella época, pasodobles, polcas, mazurcas, sardanas y hasta el *pile*, mientras la mañana clara señoreaba por nuestras calles y nuestros viejos tejados, con un sol espléndido y un delicioso cielo azul, claro y transparente como una esfera de cristal.

Había que ver con que gusto y destreza se movían las agujas entre prespuntos y «ambastas», en medio de las caras risueñas de la gente del oficio de la aguja. Al rítmico movimiento de los brazos seguían a menudo el compás bailarín de la canción, que, a media voz salía de todos los labios —sin perder, claro está, la atención al trabajo— que por otra parte vigilaba el ojo siempre atento del patrón. «El fadrí de fora» contratado para trabajar durante la época de más apuro, por regla general reunía todas las características de la gente an-

dariega; extremando, se podría decir de ellos que tenían personalidad propia y modales desenvueltos como puede tener un sastre que trabaja y viaja durante los veranos. Las habilidades del «fadrí» eran múltiples. Nadie como él silvaba un *Arri Moreu* tan impecable, con su silvido fuerte y bien rimbrado, que modulaba a la perfección con la misma gracia atrayente que sus manos ágiles y diestras jugaban con la aguja en la costura. En este ambiente de juventud, entre sastres i sastresas —ya que en ellas las había muy bonitas— las miradas se cruzaban elegantes y veloces, como el vuelo rasante de las «aurenets». De vez en cuando, alguna de estas miradas furtivas, se perdía en las pupilas azules como el cielo diáfano de algún «fadrí foraster» que galante y simpático, se ganaba el corazón de alguna sastresa. Pero difícilmente pasaba desapercibida para los demás esta elocuente mirada que tenía la intensidad de una «punxada d'agulla». Una explosión de risas, frescas y reventonas, partían de todos los labios y se iban a estrellar en las mejillas sonrosadas de la vergonzante que tenía que aguantar todo el chaparrón de miradas suspicaces, y sonrisas maliciosas de los que hacían comentarios y pronósticos risueños a base de la ingénua candidez de la muchacha. El contagio juvenil era tan espontáneo y sugerente que, las personas ajenas que pasaban por la calle, dándose una vuelta, también sonreían, pero no de la picardía que era el motivo de la chacota socarrona, sino por el contagio optimista de la gente moza. En los últimos días, en vísperas de la Fiesta Mayor ya no cantaban ni reían, la labor se sucedía como en un redoble de tambor batiente que, empezaba con las primeras luces del día, para no terminar hasta no bien entrada la noche. Llegadas las fiestas, los sastres y sastresas se desquitaban divirtiéndose sin per-

der un baile. Eran los momentos en que el «fadrí» sastre forastero, demostraba todas sus cualidades de bailarín consumado y se complacía dando cátedra de habilidad en las salas de baile de Torroella. No en balde hacía muchos años que recorría las principales fiestas mayores del «Empordà»: Castelló, Figueras, La Bisba, Palamós, Sant Feliu, etc., en donde hacía esca a periodica todos los veranos; y a fuerza de bailar había llegado a pulir un estilo propio que lucía con una pequeña dosis de vanidad y de creerse en realidad superior a los demás aficionados al baile. Bien plantado; con aire solemne y un tanto rígido, erguía la cabeza; y si era necesario para darse mayor aparatosidad, entornaba los ojos, y compenetrado de la misión de la que sería principal autor, empezaba punteando la sardana con el mismo primor que las «puntaires» que rejen la puntilla. Si baila el «Pile» baile de grata recordanza —y si mal no me equivoco disfruto de hace muchos años,— la gente de la sala dejaba de bailar **para** contemplar y volcar los cien ojos en homenaje a la habilidad y a las filigranas de «punta i taló» que el «fadrí» como un Apolo esbelto manejaba a su compañera con una limpieza de compás rítmico, que hacía levantar una exclamación admirativa general de *Molí bé! Molí bé!*

Pero llegaba el momento en que el buen «fadrí» no tenía más que hacer en Torroella, y con su maleta andariega, ya arriba de la tartana al pasar por «la Torre de les bruixes» con una larga mirada que condensaba todos los afectos conquistados, se despedía de nuestra «vila» en la que había dejado un jirón de su juventud y no pocos afectos.

MARTIN GIMENO MASSAGUER

Buenos Aires, Julio de 1933.

GEGANTS, CAVALLS I XURROS

Amb motiu de la propera Festa Major res no hi ha més indicat que parlar de coses relacionades amb ella. S'han explicat, però, tantes coses de la nostra Festa Major, que és difícil trobar un tema interessant, propi d'aquesta diada. De totes maneres miraré de sortir-me'n com més bé millor, ja que es tracta d'un número extraordinari.

* * *

Recordem anys passats quan l'abillament dels gegants i l'arribada de les primeres parades, aquells preparatius eren per a nosaltres uns moments de gran distracció i divertiment.

Per a nosaltres, començava la Festa Major a les vigílies i potser era quan disfrutàvem més. Resseguir les barques encara per montar o admirant les línies esbeldes dels fogosos cavalls del «carrausel». Quan després de mirar-ho i remirar-ho tot, fins els pedaços de la barraca del fotògrafista, corríem adelerats cap a casa a comptar i recomptar el contingut de la «judrigola» la qual, els nostres familiars havien anat omplint constantment bo i dient-nos;—No en treguis cap que són per Sant Genís!

Per això, en arribar la vigília, corríem a casa i els preguntàvem tot seguit:—Que es pot trencar la «judrigola»? Després del consentiment, pam!... un brullador de peces de plata i coure guardades de tants dies en la guardiola de terra cuita, s'alçava per l'aire i queia a terra amb el seu drinc metàl·lic mentre afanyosos cercàvem el més interessant per a nosaltres: les monedes que ens servien per a disfrutar dels cavallers, de les barques i dels *xurros* encara calents i fumejants de la pastisseria ambulanti.

I durant els quatre dies de Festa, a disfrutar, a despendre tot el que teníem, com aquell que tira paparets en la diada de Corpus!

Eren dies aquests, com ja he dit abans, de vertader, plaer, de veritable deliri de grans, dies que només es passen en els anys dolços de la infantesa. Pensant així és quan ens donem compte que ens hem fet grans, que ja no tenim per diversions ni cavallets, ni barques, sinó cafés, cines, balls i altres espectacles. Això, ben mirat, els que tot just entrem a la joventut ens ufana i ens dóna una certa categoria.

De tota manera, no hi ha res comparable amb aquells anys que amb l'arribada de les parades, seguint la passejada dels gegants i menjant algun *xurro* calent, passàvem els quatre dies de Festa Major en mig d'una felicitat completa.

PERE CASTELLS

(Sobrant del número extraordinari)

LA NOSTRA COSTA BRAVA

En parlar de la Costa Brava, principalment en els llocs més apartats de la mateixa, hom es figura que els indrets més interessants són exclusivament a S'Agaró, Llorer de Mar, Cadaqués, Tossa, Roses i algun altre poble d'alguna anomenada.

I quan gent que viuen lluny d'aquesta costa, projecten fer un viatge per conèixer-la d'aprop, veurem que tot seguit visiten alguns dels pobles abans esmentats i es creuen que ja l'han vista tota.

Que pocs són els que l'han vista de veritat! Quants són els que es pensen que l'han vis-

ra i el que han vist no ha estat més que un reguitzell de poblacions marineres, que si bé és cert que són molt boniques i pintoresques, es podrien trobar àdhuc superades en qualque altre costa!

Es cert que també és ben interessant de visitar poblacions que tenen una anomenada dins de Catalunya, ja sigui per la seva excel·lent situació, per l'atractiu dels seus encontorns, per la boniquesa dels seus paratges, àdhuc pel grau més elevat de importància en què es troben entre les poblacions vehines. Però, encara que es visitin aquests encontorns, aquests paratges, que no es digui que ja s'ha vist tota la Costa Brava, una Costa Brava que té 200 quilòmetres, que és tan com dir 200 quilòmetres de contínues belleses, i 200 quilòmetres d'encís i de meravelles.

Una «Gola», un «Freu»—per exemple—una «Foradada», una «Farriola», una «Cova de la Reina», una «Cova del diable», i tants i tants altres paratges que tant abunden a quatre passes de casa nostra, són segurament desconeguts, àdhuc ignorats, no solament pels turistes que de pas visiten la Costa Brava, sinó per la majoria de gent de la nostra vila.

Tanta i tanta anomenada i que tenen i tan adreçades que són les costes de França, Costa de Gràcia, Costa d'Esmeralda, Costa d'Argent, i sobretot la «Côte d'Azur», quan aquestes costes es troben d'un bon troç superades en belleses naturals, per la nostra Costa Brava.

I és que les costes franceses ofereixen al turisme mundial una sèrie de comoditats, com són grans carreteres, magnífics miradors, importants casinos i hotels, que per ara no pot oferir la Costa Brava.

Malgrat això, jo crec que vindrà el temps que el perfeccionament de les comunicacions i la creació d'hotels i casinos faran més factible,

la seva visitació i llavors la Costa Brava adquirirà l'anomenada que li pertoca posant-se en primer rang entre les principals costes d'Europa.

JOAN LLORET

(Sobrant del número extraordinari)

D'Agricultura

En temps de nostres passats, i podriem dir en l'actualitat també, hi ha molta gent que creia que per ésser agricultor no precisa la cultura, o al menys amb poca instrucció n'hi ha ben bé prou, puix que per anar a plantar cols, bròquils, etc., no es necessita pas saber de llegir, d'escriure ni de comptes. És clar, en aquest cas, sembla que tinguin raó. Però no es pas això mateix.

L'Agricultor modern, aquest agricultor que el veiem córrer per fires i mercats amb una camioneta petita o grossa; negociant d'ací d'allà; tractant amb gent bona i dolenta, si no sap de llegir ni d'escriure, si no sap de comptes, el podran enganyar com a una criatura. Ja veieu si és necessària la instrucció; com sense instrucció no es pot fer negoci.

A més d'això, l'agricultor modern hauria d'ésser un vertader tècnic de l'ofici, desfermant mals costums i apropiant-se totes les reformes i totes les innovacions mecàniques i de procediment imposades per la ciència. Si es fes així, veuríem com la nostra agricultura creix fins a ocupar el lloc honrós que li pertoca davant de l'anomenada que té Torroella.

P. SABRIÀ

(Sobrant del número extraordinari)

NOTICIES

AVIS DE REDACCIO.— No ens considerarem obligats a parlar de cap mena d'espectacle, si no hem estat abans convidats expressament per les respectives empreses o entitats organitzadores.

LA FESTA MAJOR.— Han transcorregut amb una animació extraordinària els dies de la Festa Major. El temps que fou ben favorable, i la circumstància d'escaure's a darrers de setmana amb un dissabte i un diumenge entre mig, contribuï a engrossir la gentada que de tots indrets va acudir a Torroella.

LES DIVERSIONS.— Els espectacles, les diversions a l'aire lliure i sobre tot, els balls i les sardanes, es veieren continuament plens d'una multitud abigarrada. Si volguéssim resumir l'aspecte financer de la nostra festa, podríem dir molt bé *que tothom va fer el seu Agost..*

LES SARDANES.— Mereix capítol apart el número popular de les sardanes. Ja l'any passat destacàrem la reacció favorable que d'un temps ençà es manifestava en pro de la nostra dansa. Enguany l'interés i l'importància de les ballades fou encara superar. Calia veure només l'aspecte de la plaça al matí, a la tarda, al al vespre, car a tothora del dia dominava peis aires l'espiguet àcid dels tibbles i la doiça melangia de les renores. Hom diu que durant aquets dies s'han tocat a la ratlla d'un centenar de sardanes.

Fóra arriscat de fer un comentari crític sobre el valor de les composicions executades. Direm

només que quan alguna cobla treia del fons de la bossa una sardana vella—en dir vella s'entent que ha passat pel cedaç de la selecció—la seva qualitat artística ressaltava par damunt de les vulgaritats modernes, es a dir de les sardanes noves de la temporada. Això ve a confirmar la dita castellana que diu: *siempre el tiempo pasado fué mejor.*

Malgrat tot, cal remarcar una bona estrena. La sardana «La font tosca» original del novell compositor barceloní Esteve Viladomat, fill del popular pianista d'aquest cognom. Es tracia d'una pàgina musical molt reixida, tant per la seva inspirada melodia, com per l'instrumentació segura i ben matitzada. Els nostres Montgrins l'executaren amb la seva reconeguda mestria. Felicitem a l'aprofitat autor bo i desitjant que superi ben aviat les glòries del seu pare.

Finalment, en mig de l'alegria que encomana una festa major tan sardanísca, tan catalana, lamentem només la manca de producció ben de casa, ben nostra, ben torroellenca. Quatre dies complerts de sardanes de tota mena d'autors i ni una de Rigau, de Bou, de Vallespí... No està bé vaja: no està bé! Això demostra que els organitzadors o les empreses haurien d'intervenir en la confecció dels programes.

La festa ha passat. Sant Genís és mort. Portem un any més arrapat a l'esquena. Però Déu ens endó de festes com aquestes!

NOU PERIODIC.— Hem rebut el primer número de la revista quinzenal «El Moment», que es publica a Pals i de la qual n'és director el conegut publicista senyor Pelegrí Carrau.

L'orientació d'«El Moment» és francament liberal i republicana. Saludem al nou col·lega.

SALUTACIO.— Del Comissari de la Generalitat de Catalunya a les terres gironines. senyor J. Puig Pujades, hem rebut una cordial salutació per mitjà de la qual s'ofereix a tenir com sempre les portes obertes a tots els ciutadans de la República.

Corresponem gustosos l'afectuosa salutació.

PER UNA CARRETERA.— Es realitzen gestions per tal de construir un ramal de carretera que uneixi, per mitjà d'un pont sobre el Ter, l'estació de Sant Jordi amb la de Flassà, punt d'enllaç de dues comarques tan pròximes, però pels efectes de les comunicacions per carretera sumament separades.

Celebrarem el bon èxit d'aquestes gestions.

VISITA DE PERSONALITATS.— El dia 24 prop-passat, a la residència que l'il·lustre pintor Sert té a la Costa Brava, es reuniren les personalitats artístiques, culturals, econòmiques i representatives que formen el Patronat del Turisme de Català. Després de la reunió, visitaren algunes poblacions empordaneses aturant-se a Torroella una llarga estona. Entre altres personalitats que sentim no recordar, saludarem els diputats Estelrich i Terradelles, el regidor barceloní senyor Ventalló i el pintor Pruna.

Prometem ocupar-nos més endavant dels importants projectes que animen al Patronat del Turisme el qual es proposa, en pocs anys, donar categoria internacional a la nostra imponderable Costa Brava.

OFRENA.— Del director i propietari de l'acreditat Hotel Europa, de Barcelona, hem rebut

un artístic rellotge de taula de depaix. Agraïm la finesa, ho i esperant l'oportunitat de desitjar-lo a la primera festa de joventut que s'organitzi

ROBATORI.— El tercer dia de la festa major aprofitant l'absència dels amos es cometé un robatori al domicili de Josep Llos, situat al carrer de Ramon Boi.

D'un calaix de la calaixera s'endugueren 37 duros i altres monedes soltes guardades separatament per les despeses del dia.

Se suposa que el lladre, o lladres, eren co-neixedors de la casa.

FUNERAL S.— Dies passats, en l'església parroquial de nostra vila van celebrar-se solemnes funerals per l'ànima de la malhaurada senyora Josefa Majó, mare política del nostre particular amic, el diputat al Parlament Català don Pau Romeva.

Hi assistí nombrosa i distingida concurrència.

COMIAT. Després d'un mes d'estada a la nostra vila, el dia 15 d'agost s'acomiadà de nosaltres la Colònia Escolar Vigatana. A recollir als infants, ultra els familiars, vingueren els representants de l'Ajuntament de Vic senyors Rovira, Sala i Padrís. El comiat fou emocionant de debó quan els autos arrencaren en mig de les efusives salutacions dels amics de la Colònia i dels crits dels infants aclamant a Torroella. Fins un altre any, si Déu volt

EMPRESONAMENT.— Acusat del delictes de corrupció de menors, fou empresonat un subjecte encarregat d'una parada de les que vingueren a la nostra vila amb motiu de la festa major.

El mentat subjecte fou conduït més tard, per la guardia civil, a la presó del partit.

ABANDÓ.—Hem rebut diverses suggerències per tal que emprenguem una capanya fins a aconseguir la neteja dels camins que voregen el Ter, tant de la banda del pont com de la resclosa. Realment, així com es diu de Barcelona que viu d'esquena al mar, de nosaltres espodria dir que vivim d'esquena al riu, sense tenir en compte que amb una mica de cura, el camí del «Tamaritú» i el de la resclosa, sobretot, es convertirien en veritables passeigs de parc o de devesa que farien les delícies dels vilatants i dels forasters que ens visiten. Avui en canvi, digueu-nos on podem anar a passejar que no ens omplim de pols o que no respirem un baf d'escombraries?

ESPECTACLE MODERN—El primer de setembre acluà en el Cinema Montgrí l'espectacle variat de Jaume Planas i els seus discs vivents. Es registrarà un ple extraordinari i l'èxit fou esclatant.

OBERTURA DE CAÇA.—El gremi de caçadors de la nostra vila celebrà l'obertura de caça amb una invasió a la muntanya gran. Fou extraordinària la matança de conills, dels quals qui més qui menys, tots n'hem participat —pel nas o per la boca... Hi ha que sentir la fiakra del conill de bosc amb samfaina!

NATALICI.—L'esposa del nostre suscriptor resident a Barcelona, en Josep Forcada, ha deslliurat un xamós infant, el qual ha omplert de joia i de felicitat la llar dels novells esposos. Enhorabona.

NECROLOGICA.—A la ciutat de Buenos Aires ha traspassat a l'edat de 68 anys, la se-

nyora Carme Casas, torroellenca que junt amb la seva família, marxà fa alguns anys a aquella capital. En pau reposi i rebin el seu marit, Nemesi Planas, fills i nets nostre més pregon condol.

—També ens assabentem que ha mort, en una ciutat de l'Argentina, en Josep Baille de Sant Jordi, marit de nostra compatriota na Joana Sèculi. Rebi la família el testimoni de nostre condol. (A. C. S.)

EL NOSTRE EXTRAORDINARI.—Bona part de la premsa comarcal s'ha ocupat del número extraordinari de «Emporion» que publicarem per la festa major, tinguent paraules d'elogi i assenyalant-lo com un èxit periodístic. «Gazeta de Vic» reproduïx l'article del nostre company Eduard Viñas, titolat «Una visita a Vic». Remerciem l'atenció a tots.

DE FUTBOL.—Els partits de futbol celebrats per la festa major van donar un resultat econòmic completament negatiu. Això motivà una reunió general extraordinària en la qual es prengueren acords d'extrema greutat. En el proper número donarem una àmplia referència.

CASAL SOCIAL.—Des de la setmana passada s'han représ les lliçons de Francés i Català interrompudes durant l'estiu. Aquestes lliçons són públiques i gratuïtes, i els que vulguin aprofitar-se'n deuen inscriure's durant aquest mes.

Les lliçons de Francés es donen els dimarts a dos quarts de set del vespre i les de Català els divendres a la mateixa hora.

Dilluns vinent a dos quarts de deu de la nit al mateix local es reprendran les converses sobre lletres catalanes, a càrrec de M. Viver. S'hi convida al públic en general.

IMP. P. CASADEVALL.—TORROELLA DE MONTGRÍ

GARATGE PARC

PUPIL·LATGE D'AUTOMÓBILS

Gasolina, Petroli, Grasses, etc.

SERVEI PERMANENT

Saló de Sant Joan, 2 i 4 - Telèfon 50.569

B A R C E L O N A

HOTEL EUROPA

ESPLENDIDES HABITACIONS
AMB AIGUA CORRENT I BANY.
SERVEI A LA CARTA I MOLT
ECONOMIC. PENSIO COMPLE-
TA, VUIT PESSETES.

AQUEST HOTEL ESTA SITUAT
AL PUNT MES CENTRIC DE LA
CIUTAT I AMB VISTES
A LA RAMBLA

BOQUERIA, 12 (Tocant a la Rambla)

B A R C E L O N A

UN SOL FOC
 Proporciona calefacció i
 aigua calenta a tota la casa

Amb la calefacció
IDEAL CLÀSIC
 ja té vosté resolt el problema del confort
 higiènic i econòmic. Per pocs diners la pot
 vosté instal·lar en la seva casa, lliurant-se
 en la tardor i en hivern del fred i l'humitat.

PRESSUPOSTOS I PROJECTES GRATUÏTS

NARCIS VERT I FILL
 Telèfon, 11 TORROELLA DE MONTGRÍ

CINEMA MONTGRÍ

MES DE SETEMBRE DE 1933.

PRODUCCIONS QUE PRESENTARA AQUEST CINEMA

DIUMENGE DIA 10

ASI ES NUEVA YORK

per MIRIAM HOPKINS, PHILIPS HOLMES i WINNE GIBSON

Erased una vez un vals

per MARTHA EGGERTH - ROLF VON GOT - ERNST VEREBES

DIUMENGE
VINENT

Calles de la ciudad

per GARY COOPER
i SILVIA SIDNEY